

Els germans d'en Mowgli

Eren les set d'una tarda xafogosa als turons de Seoni.¹ El Pare Llop es va despertar de la seva llarga migdiada, es va gratar, va badallar i va estirar les potes per espolsar-se la son que l'ensopia. La Mare Lloba estava ajaguda i acotxava els seus quatre cadells entremaliats. La lluna va treure el nas per la boca de la cova on vivien.

—Auu! —va dir el Pare Llop—. És hora d'anar a caçar.

Quan estava a punt de lliscar pendent avall, una petita silueta, amb una cua molt robusta, va travessar el llindar i va dir ploriquejant:

—Bona sort, cap dels llops! No t'oblidis dels que passen gana en aquest món.

Era el xacal Tabaqui, el llepaplats.² Els llops de l'Índia el menyspreen perquè és maliciós i mentider. Menja als abocadors

¹ Seoni: Districte de l'estat de Madhya Pradesh, a l'Índia.

² Llepaplats: Persona que s'alimenta de les sobres.

d'escombraries i la gent li té por perquè de tant en tant li agafa un atac de bogeria i corre per la jungla mossegant tot el que troba pel camí. Fins i tot el tigre s'amaga d'ell, ja que el pitjor que els pot passar a les criatures de la selva és embogir.

—Entra i dóna una ullada, però aquí no hi ha menjar —va dir el Pare Llop amb antipatia.

—Per a un llop, no —va dir en Tabaqui—, però per a un ésser tan insignificant com jo, qualsevol os sec serà un banquet. Els xacals no rebutgem res.

Es va endinsar a la cova, va trobar un os de cérvol amb una mica de carn i es va asseure a devorar-lo d'allò més content. Al cap d'una estona, va comentar:

—En Shere Khan³ ha canviat de territori de caça. Després de la propera lluna caçarà per aquests turons, segons m'ha dit.

Es referia al tigre que vivia a prop del riu Waingunga, a vint milles⁴ d'allà.

—No hi té dret —es va queixar el Pare Llop—. La llei de la selva estableix que abans de canviar de zona de caça cal avisar. Espantarà tots els animals que hi ha en deu milles a la rodona i fugiran. I jo hauré de treballar el doble per caçar.

—La seva mare li diu el Coix —va explicar la Mare Lloba—, perquè ho és de naixement, i per això mata només bestiar. Els camperols del Waingunga estan furiosos amb ell, i ara ve a atemorir també els nostres; el perseguiran per la selva, cremaran l'herba, i nosaltres haurem de marxar d'aquí. Estem molt agraïts a en Shere Khan!

Des de la vall que baixava cap al rierol, el Pare Llop va poder sentir el grunyit sec d'un tigre, al qual poc importava que la selva s'assabentés que la cacera no li havia estat favorable.

³Khan: Paraula d'origen persa que significa 'príncep, cabdill, cap'.

⁴Milla: Mesura anglosaxona de longitud que equival, quan és terrestre, a 1.609 m.

—És boig! —va exclamar el Pare Llop—. Començar així la tasca de la nit... Es pensa que els nostres cérvols són com els bous grassos del Waingunga?

—Xst! Aquesta nit no vol caçar ni cérvols ni bous, sinó l'home —va dir la Mare Lloba.

—L'home? —va comentar el Pare Llop ensenyant els blancs ullals—. És que no hi ha prou escarabats ni granotes a les nostres tolles que ha de menjar-se un home, i al nostre territori? La llei de la selva, que mai no disposa res sense cap motiu, prohibeix a les feres que matin l'home excepte quan estan ensenyant als seus cadells les tàctiques de caça, i això sempre s'ha de fer fora dels límits de les àrees que corresponen a les nostres bandades. La raó és que la matança d'un home suposa, tard o d'hora, l'arribada de més homes blancs amb rifles i damunt d'elefants, i de centenars d'homes morens amb tambors, torxes i coets. Aleshores tots els habitants de la selva en pateixen les conseqüències. A més, l'home és l'ésser més feble i indefens de totes les criatures vives, i no és digne de ser caçat. D'altra banda, als menjadors d'homes els cauen les dents i es tornen sarnosos.

El grunyit va sonar més fort, fins a convertir-se en el rugit que llança el tigre en atacar. Després es va sentir un udol.

—Ha fallat! —va cridar la Mare Lloba—. Què deu haver passat?

El Pare Llop va sortir del cau, mentre sentia com en Shere Khan rondinava saltant els arbustos.

—És imbècil! —va exclamar—. No se li ha ocorregut res més que entrar en un campament i saltar per sobre de la foguera. S'ha cremat les potes. En Tabaqui és amb ell.

—Alguna cosa s'acosta —va dir la Mare Lloba movent nerviosa una orella—. Estigueu preparats.

Les males herbes cruixien en la foscor i el Pare Llop va doblegar les potes per saltar. En aquell instant, si haguéssiu estat allà, hauríeu vist la cosa més sorprenent del món: un llop suspès en l'aire, saltant, a cinc peus⁵ de terra, i caient al mateix lloc on era, alhora que un nen nu i morè, que s'agafava a una branca, queia dins la cova. El nen va mirar el Pare Llop i va somriure.

—És un home! —va dir el Pare Llop—. Un cadell d'home. Mireu!

—Un cadell d'home? —va preguntar la Mare Lloba—. Mai no n'he vist cap. Porta'l.

Un llop acostumat a traslladar els seus cadells pot, si cal, portar un os a la boca sense trencar-lo. El Pare Llop va cloure les mandíbules sobre la suau esquena del nen sense fer-li ni una esgarrapada i el va deixar ajagut entre els seus llobatons.

—Que petit! I que valent! —va dir la Mare Lloba, mentre el nen buscava lloc entre els llobatons per escalfar-se—. Ahà! Ara està mamant com els altres. Així que això és un home. Hi ha hagut mai cap lloba que pugui presumir d'haver criat un cadell d'home entre els seus?

—He sentit explicar històries semblants, però no en aquests temps —va dir el Pare Llop—. Mira, no té pèl, i és tan fràgil que el podria matar d'una urpada. Ens mira sense por, però.

Aleshores el cap i les espatlles d'en Shere Khan van bloquejar l'entrada de la cova i van impedir que la claror de la lluna hi entrés. En Tabaqui, darrere d'ell, cridava:

—Senyor, senyor, ha entrat aquí!

—En Shere Khan ens fa un gran honor —va dir el Pare Llop, sense poder amagar la còlera en els seus ulls—. Què vols?

⁵Peu: Mesura anglosaxona de longitud que equival a 30,5 cm.

—La meva presa. Un cadell d'home ha entrat aquí. Els seus pares han fugit. Doneu-me'l.

En Shere Khan estava furiós pel mal que li feien les cremades de les potes i per no poder entrar a la cova, la boca de la qual era massa petita per a ell.

—Els llops formen un poble lliure —va dir el Pare Llop—. Ells obeeixen les ordres del cap de la seva bandada, però no de qualsevol esbudellador de bestiar de ratlles. El cadell d'home és nostre, i si volem matar-lo, nosaltres ho farem.

—Pel bou que vaig matar! És que hauré de mantenir el nas a la teva gossera fins que em donis el que em pertany? Amb qui et penses que estàs parlant? Sóc en Shere Khan —i va llançar un rugit que va fer retronjar la cova.

—I jo sóc la Raksha, el diable, qui et respon —va dir la Mare Lloba, i va fer un pas endavant i va mirar fixament el tigre, amb els seus ulls verds com dues llunes en la foscor—. El cadell d'home és meu i no serà devorat. Viurà per córrer i caçar amb la nostra bandada. I al final, escolta bé el que et dic, assassí de cries, de granotes i de peixos, ell et caçarà a tu. I ara vés-te'n o, pel cérvol que vaig matar, i ja saps que jo no caço bestiar famolenc, que t'enviaré amb la teva mare encara més coix que quan vas venir al món.

El Pare Llop la va mirar bocabadat i va recordar els vells dies en què s'havia enfrontat a cinc llops, per la qual cosa a la bandada no li deien el diable per fer-li un compliment. En Shere Khan tampoc no s'atreveria a enfrontar-s'hi, perquè sabia que tenia les de perdre. Així que es va apartar de la boca de la cova i a certa distància va cridar:

—Cada gos borda al seu catau. Ja veurem el que la bandada dirà sobre adoptar cadells d'home. Aquest és meu i acabarà a la meva panxa, lladres de cua de greix.

La Mare Lloba es va ajeure panteixant entre els seus llobatons i el Pare Llop li va dir molt seriós:

—En Shere Khan té raó. Hem de portar el cadell davant de la bandada. Encara te'l vols quedar, mare?

—És clar! —va dir respirant amb dificultat—. Ell va arribar sol, afamat i nu a la nit, i no ens va tenir por. I aquest carnisser coix l'hauria matat i s'hauria escapat mentre els camperols arrasaven tots els nostres caus en venjança. Me'l quedo sense cap dubte. Dorm tranquil, petita granoteta; et diré així, Mowgli, la Granota. I arribarà el dia que tu caçaràs en Shere Khan, com ell t'ha volgut caçar a tu.

—I què dirà la nostra bandada? —va preguntar el Pare Llop.

—La llei de la selva deixa molt clar —va contestar— que qualsevol llop, quan es casa, pot abandonar la bandada a la qual pertany. Però, tan bon punt els seus cadells tenen edat per mantenir-se drets, ha de portar-los davant del Consell de la bandada, que es reuneix generalment un cop al mes durant la lluna plena, perquè aquesta els reconegui.

El Pare Llop va esperar fins que les seves cries van poder caminar i llavors les va portar, juntament amb en Mowgli, a la reunió de la bandada, a la Roca del Consell, el cim d'un turó cobert de pedres, on podien amagar-se un centenar de llops. L'Akela, el Llop Solitari, gran i gris, líder de la bandada per la seva força i la seva astúcia, estava assegut a la roca, i als seus peus hi havia quaranta llops o més de totes les mides i colors, joves i adults. L'Akela coneixia molt bé els costums dels humans, perquè quan era jove havia caigut dues vegades en les seves trampes, i un cop va ser apallissat i abandonat.

A la Roca gairebé no es parlava; els cadells jugaven al centre d'un cercle, al voltant del qual s'asseien els pares. De tant en tant, un llop adult s'acostava a un cadell i l'observava. Altres

vegades, una mare empenyia la seva cria fora del cercle, perquè la claror de la lluna la il·luminés i no passés desapercebuda. L'Akela, des del seu lloc, cridava:

—Ja coneixeu la llei; mireu bé el que feu, llops! —I les mares, inquietes, repetien l'advertència—: Mireu-ho bé, llops!

Finalment, arribat el moment, i al mateix temps que a la Mare Lloba se li eriçaven els pèls de la nuca, el Pare Llop va empènyer en Mowgli, la Granota, com ells li deien, al mig del cercle, on es va quedar assegut rient. L'Akela no va alçar el cap d'entre les potes. Un rugit sord es va deixar sentir des de darrere de les roques; era la veu d'en Shere Khan, que cridava:

—El cadell és meu. Doneu-me'l. Què té a veure el Poble Lliure dels llops amb un cadell d'home?

El Llop Solitari no va moure ni les orelles; només va dir:

—Penseu-ho bé, llops. Què té a veure el Poble Lliure amb les ordres d'algú que no pertany al seu grup? Mireu-lo bé!

Un cor de grunyits profunds va servir de resposta. La llei de la selva disposa que, si es planteja una disputa sobre el dret d'una cria a ser adoptada per la bandada, han de parlar en favor seu almenys dos membres del grup, i aquests no poden ser els seus pares.

—Qui, d'entre el Poble Lliure, parlarà per aquest cadell? —va preguntar l'Akela.

Ningú no va respondre, i la Mare Lloba estava disposada a iniciar la seva última batalla si s'entaulava una lluita. Aleshores l'única criatura aliena a la bandada que tenia permís per participar en el Consell, l'ós bru Baloo, que ensenya als cadells la llei de la selva, el vell Baloo, que pot anar i venir per on vol perquè només menja nous, arrels i mel, es va aixecar mig adormit sobre les potes del darrere i va grunyar.

—Jo parlaré en favor seu. No hi ha res a témer d'una cria d'home, us ho asseguro. Deixeu que corri amb la bandada i que en formi part. Jo seré el seu mestre.

—Necessitem un altre fiador —va dir l'Akela—. Qui parlarà, a més del mestre Baloo?

Una ombra negra va penetrar en el cercle. Era en Bagheera, la pantera negra, de pell com la tinta, però suau i brillant com la seda, segons li reflectia la llum. Tots el coneixien, però ningú no s'atrevia a interposar-se en el seu camí, ja que era tan astut com en Tabaqui, tan ferotge com el búfal salvatge i tan temerari com l'elefant ferit. Amb una veu més dolça que la mel que cau de l'arbre, va dir:

—Oh, Akela i tots vosaltres, Poble Lliure! Jo no tinc dret a parlar en la vostra assemblea, però la llei de la selva manifesta que si sorgeix algun dubte, que no tingui relació amb una mort, sobre un cadell nou, la seva vida es pot comprar per un preu i no es diu qui l'ha de pagar. És així, oi?

—Sí, és així —van dir els joves llops, que sempre estaven afamats—. Parla, doncs.

—Matar un cadell nu és una vergonya. A més, serà una presa millor per a vosaltres quan creixi. En Baloo ja ha parlat en favor seu i ara jo afegeixo a les seves paraules un bou ben gras, acabat de matar, que tinc a mitja milla d'aquí si accepteu el cadell d'home, segons la llei. Hi ha cap objecció?

Hi va haver un clamor de veus que deien:

—Tant se val! Morirà durant l'hivern amb les pluges o s'abraçarà amb el sol de l'estiu. Quin mal ens pot fer una granota nua? Deixeu-lo que corri entre la bandada. On és el bou, Bagheera? Permeteu que es quedi.

I llavors l'Akela va llançar un udol penetrant, que en la seva llengua volia dir:

—Penseu-vos-ho bé, llops, penseu-vos-ho bé!

En Mowgli encara estava assegut jugant amb unes pedretes i no es va adonar que els llops se li acostaven, d'un en un, per examinar-lo. Finalment, tots se'n van anar turó avall en cerca del bou mort; només es van quedar allà l'Akela, en Bagheera, en Baloo, el Pare Llop i la Mare Lloba. En Shere Khan continuava rugint molt enfadat per no haver aconseguit en Mowgli.

—Sí, rugeix ara —va murmurar en Bagheera entre dents—, perquè arribarà el dia que aquesta cria indefensa et farà rugir amb un altre to. Conec l'home...

—Hem fet bé —va opinar l'Akela—. Els homes i les seves cries són molt savis. Ens poden servir d'ajuda algun dia.

—És veritat... Els podem necessitar alguna vegada, ja que ningú no pot esperar ser cap de la bandada per sempre —va assegurar en Bagheera.

—Emporteu-vos-el —va dir l'Akela al Pare Llop— i entreneu-lo adequadament perquè sigui un més del nostre Poble Lliure.

I així va ser com en Mowgli va entrar a formar part de la bandada de llops de Seoni pel preu d'un bou i la defensa d'en Baloo.

Ara haureu d'acontertar-vos amb un salt de deu o onze anys i imaginar-vos totes les coses meravelloses que li van passar a en Mowgli durant la seva infantesa entre els llops, perquè si s'haguessin d'escriure caldrien massa llibres. Va créixer amb els llobatons, encara que aquests van arribar a adults abans que ell deixés de ser un nen. I el Pare Llop li va ensenyar el seu ofici i el significat que les coses de la selva tenen, fins que cada marca a l'herba, cada sospir a la nit, cada udol del mussol sobre el seu cap, cada salt d'un peix en una tolla... tenien tanta importància

per a ell com la feina d'oficina per a un home de negocis. Quan no estava aprenent, s'asseia sota el sol i dormia, o menjava i dormia; quan anava brut o tenia calor, es capbussava als rierols de la selva, i quan volia mel, s'enfilava als arbres per agafar-la. Això li ho havia ensenyat en Bagheera, i també a dormir sobre les branques. Al principi s'enfilava amb tanta dificultat com l'ós peresós, però després va aprendre a moure's entre les branques amb l'agilitat del mico gris.

En Mowgli va buscar també el seu lloc en el Consell de la Roca quan la bandada es reunia, i va descobrir que, si mirava fixament un llop, aquest acabava ajupint el cap, i acostumava a fer-ho per divertir-se. Altres vegades treia les llargues espines de les potes als seus amics, ja que els llops pateixen molt a causa de les espines que se'ls claven.

A la nit, li agradava baixar del turó fins a les terres cultivades i observava amb curiositat els camperols a les seves cabanes, però desconfiava dels homes, perquè en Bagheera li havia mostrat una caixa quadrada amb una mitja porta tan astutament amagada a la jungla que gairebé havia estat a punt de caure-hi, i li havia dit que era una trampa. El que més li agradava era endinsar-se amb en Bagheera en la calor i la foscor de la bardissa i dormir durant tot el dia xafogós, amb el cap recolzat en la seva formosa pell negra, fins a veure'l caçar de nit. En Bagheera matava a tort i a dret quan tenia gana, i en Mowgli feia el mateix, amb una excepció. Quan va ser prou gran per entendre les coses, la pantera li va dir que mai no havia de matar un cap de bestiar, ja que ell havia estat admès en la bandada al preu d'un bou.

—Tota la selva és teva —li va explicar— i pots matar tot el que siguis capaç de matar, però en nom del bou a canvi del qual vas ser comprat, mai no has de matar ni menjar bestiar, ni jove ni vell. Aquesta és la llei de la selva.

En Mowgli va obeir fidelment. I va créixer i es va fer cada cop més fort, sense ser conscient del que aprenia. Només pensava en el que menjaria. La Mare Lloba li va aconsellar que no es refiés d'en Shere Khan i li va dir que algun dia ell hauria de matar-lo. Però, malgrat que sempre hauria d'haver recordat aquell consell, en Mowgli se'n va oblidar. Només era un nen..., encara que ell s'hauria anomenat a si mateix llop, si hagués pogut parlar alguna llengua humana.

En Shere Khan s'interferia sovint en el seu camí, i és que l'Akela s'anava fent gran i perdia la força, i el tigre coix s'havia fet gran amic dels llops joves de la bandada, que el seguien per menjar les seves sobres. En Shere Khan els afalagava i els preguntava com era que llops joves i ben plantats com ells podien conformar-se a ser dirigits per un llop moribund i un cadell d'home.

—M'han dit —els retreia en Shere Khan— que en el Consell no us atreviu a mirar-lo.

I els llops grunyien, i el pèl se'ls eriçava. En Bagheera, que tenia ulls i orelles a tot arreu, s'havia assabentat del que passava i més d'un cop va advertir en Mowgli que en Shere Khan intentaria matar-lo algun dia. En Mowgli, però, se'n reia:

—Tinc la bandada i et tinc a tu i en Baloo, i encara que sigui un ós molt gandul, li pot etzibar una o dues guitzes per defensar-me. De què he de tenir por?

—Obre bé els ulls, germanet. En Shere Khan no s'atrevirà a matar-te a la jungla. Però recorda, l'Akela és molt vell i aviat no serà capaç de caçar per menjar, i aleshores deixarà de ser el líder. Molts dels llops que et van acceptar quan et van portar al Consell seran vells també, i els joves llops creuen, perquè així els ho ha fet veure en Shere Khan, que un cadell d'home no té lloc en la bandada de llops. I aviat seràs un home.

—I què és un home si no pot córrer amb els seus germans?
—va preguntar en Mowgli—. He obeït la llei de la selva i no hi

